

HANKO, ZACHRAŇ ŠTĚNĚ!

Věra Hudáčková
Barochová

Ilustrovala
Dana Ledl

FRAGMENT

Hanko, zachraň štěně!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Věra Hudáčková Barochová
Hanko, zachraň štěně! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HANKO, ZACHRAŇ ŠTĚNĚ!

Napsala
Věra Hudáčková
Barochová

Ilustrovala
Dana Ledl

FRAGMENT

Text © Věra Hudáčková Barochová, 2020
Illustrations © Dana Ledl, 2020
ISBN tištěné verze 978-80-253-4625-9
ISBN e-knihy 978-80-253-4673-0

*Všem obětavým lidem, kteří v útulcích pečují o odložené,
týrané i zatoulané psy a kočky, poskytují jim bezpečí,
než najdou nový domov, a pomáhají jim vyléčit
všechna zranění – zejména ta na duši.*

*Mé rodině za pochopení, s nímž přijímá skutečnost,
že i náš dům se tu a tam dočasně mění
v malý zvířecí útulek.*

Těch několik slov převrátilo můj život vzhůru nohama:
S politováním vám oznamujeme...

Na šestiletý gympl mě nepřijali. Byl to šok. A hrozně jsem se styděla, že jsem ty přijímačky nezvládla. Taky mě dost mrzelo, jak jsem zklamala tátu, který čekal, že je dám levou zadní. A ve škole... To byl přímo masakr. Třídní paka, Dušek a Havránek, mi to dávali pěkně sežrat. Češtinářka mě zase litovala – naneštěstí nahlas před celou třídou – a ani naše třídní nevynechala jedinou příležitost mi ten debakl připomenout. Asi bych nedokázala říct, co mě deptalo nejvíc: jestli škodolibost, lítost, kterou jsem musela snášet, nebo strach z dalšího neúspěchu. Při vyučování jsem se kvůli tomu nedokázala soustředit a na konci školního roku jsem poprvé neměla samé jedničky.

Od přijímaček sice už uplynulo šest měsíců, ale nepříjemnosti se za mnou táhly dál.

O prázdninách to ještě šlo. Jenže začal nový školní rok. Postoupili jsme do osmičky a ukázalo se, že Dušek s Havránkem nezapomněli, čím mě vždycky spolehlivě vytočí. Třídní jako by si usmyslela, že jim bude nahrávat, a ze všeho nejhorší byl ten pocit, který jsem do přijímaček na gympl nezna- la: strach, že zase selžu na celé čáře. Každý den jsem musela bojovat s pokušením zůstat ráno v posteli a školu prostě zatáhnout.

Navíc to zkrřížilo i mé plány s Patrikem.

Patrik je o tři roky starší než já. Studuje gymnázium a je naprosto boží. A mohla jsem se s ním snadno seznámit – kdyby mě přijali. Potkávala bych ho několikrát denně na chodbě nebo bych se klidně mohla posadit ke stejnému stolu ve školní jídelně. Aspoň tak jsem si to představovala. Ale i na to jsem musela zapomenout. To fiasko u přijímaček zkrátka ovlivnilo celý můj život a Patrik stále netušil, jak moc se mi líbí. O tohle tajemství jsem se podělila jen se svou nejlepší a už od první třídy vlastně jedinou kamarádkou, Renčou.

VE ŠKOLE

(mám depku a chci být někde hodně daleko)

Od rána jsem měla špatnou náladu. Přes ušmourané okno jsem sledovala, jak se na obloze kupí těžké šedé mraky. Masáková se s učebnicí v ruce opírala o parapet a monotónním hlasem diktovala příklady. Ještě před pár měsíci by mě obojí nechávalo v klidu. Teď jsem byla celá nesa z neohlášeného testu i z představy, že cestou ze školy zmoknu. V poslední době mě rozhodilo kdeco.

„Na tabuli příklad vypočítá... Havránek,“ zavelela Masáková. V duchu jsem si zhluboka oddechla.

Honza Havránek se ploužil uličkou jak na popravu, a když míjel moji židli, zasyčel:

„Napovídej, šprtko!“

„Trhni si!“ Musela jsem se přemáhat, abych mu do cesty nenastavila nohu.

„Náká nafoukaná, najednou...“ zahučel zezadu Dušek.

„Dej mi pokoj, blbečku,“ neudržela jsem se.

„Komu nadáváš? Ty asi génius taky zrovna nebudeš, když tě nevzali ani na gympl, že jo?“

A bylo to tu zase.

„Nech si to,“ zastala se mě Renča. Jediná věděla, jak mě můj neúspěch trápí.

„Ztište se tam vzadu!“ okřikla nás Masáková.

„Neslyšíš paní učitelku? Máš sklapnout,“ pitvořil se Dušek zlomyslně.

„Dej mi pokoj...“

Byla to chabá obrana, ale nic lepšího mě nenapadlo.

„Tys mi nerozuměla, Hanko?“ zvýšila třídní hlas.

„No chápeš to? Dušek mi může nadávat, jak chce,

ale Masačka stejně napomene mě,“ postěžovala jsem si šeptem.

„Že to vůbec řešíš, takovou pitomost,“ divila se Renča. Sama si ničím dlouho hlavu nelámala. Právě teď by se mi její energická povaha hodila. Masačka byla kyselá, už když mi potvrzovala přihlášku. Nijak se netajila tím, že kdyby bylo po jejím, víceletá gymnázia by zrušila. Občas jsem dokonce měla pocit, že ji těší, jak jsem dopadla.

„Je to děs. Pořád mi to někdo připomíná, neomrzelo je to ani po půlroce,“ povzdechla jsem si.

„Nediv se. Ve škole jsi byla vždycky jednička. Všichni jsme si mysleli, že to máš jistý,“ přiznala Renča rozpačitě.

„Jo, to já taky. Dokud jsem nezvorala přijímačky... Aspoň ta Masačka by do mě snad nemusela pořád rejt, baba,“ zadoufala jsem, ale marně.

Masáková svoji pozornost zaměřila opět na nás: „Copak řešíte tak důležitého, dámy, že se nemůžete věnovat výuce? Jedničky nejsou zadarmo, Hanko, uvědom si to! Co se to s tebou poslední dobou děje?“

„Třeba je do mě zamilovaná!“ vykřikl Havránek.

To určitě. Třída se zasmála a já bych se nejradši propadla až někam do Austrálie.

Naštěstí se rozdrnčel školní zvonek. Měla jsem radost, že už budu mít ode všech konečně pokoj, ale ukázalo se, že jsem se radovala předčasně.

„Zbytek cvičení si vypočítejte doma!“ snažila se Masačka překřičet zvonění. „A to platí i pro ty, kdo se domnívají, že to nemají zapotřebí,“ dodala významně s pohledem upřeným na mě a teprve potom nás konečně propustila. Byla to fakt smůla vyfásnout za třídní právě ji.

„Hele, studentko, to asi myslela tebe, co?“ přisadil si Dušek.

„Nech si to!“ odsekla jsem.

„Kašli na něj.“

Renče se to říkalo snadno.

„Mě ty jejich kecy vždycky tak rozhodí, že na ně pak pořád myslím,“ povzdechla jsem si. „Nedokážu se při tom soustředit na nic jinýho, takže chytnu špatnou známku a mám kvůli tomu průšvih doma, a takhle je to pořád dokola. Měla jsi vidět, jak naši vyšilovali po třídních schůzkách. Masačka jim vykládala, že školu flákám.“

Včera jsem chytla další kouli... Nic se mi nedaří. A to nemluvím o Patrikovi. Vidím ho každý ráno, projde kolem, a ještě si mě nevšimnul. Ani jednou! Kdybych chodila na gympl, bylo by snadný se s ním seznámit, ale takhle...”

„Večer ti zavolám a probereme to. Určitě něco vymyslíme!“ povzbudivě se na mě usmála Renča.

Napadla mě lepší možnost: „Nechceš se u mě radši odpoledne zastavit?”

„Dneska to nejde. Přejde k nám na návštěvu Alice. Přijali ji na veterinární kliniku u nás ve městě, tak to chce s námi oslavit,“ odmítla pozvání Renata a rozběhla se k šatnám.

Alice je Renatina teta. Před několika měsíci ukončila studium v Brně a vrátila se domů. Renča byla bez sebe radostí. Těšila se, že teď spolu budou trávit mnohem víc času, a mluvila o tom tak často, až jsem se začínala bát, že jí žádný čas nezbude pro mě.

Musela jsem se smířit s tím, že odpoledne budu trávit sama. A možná nejen to dnešní odpoledne.

BĚŽNÁ VEČEŘE

(a Renčin šílený plán)

Celé odpoledne jsem strávila sama doma a bylo mi tak smutno, že jsem se nad sebou málem rozbřečela. A nudila jsem se, ale do ničeho se mi nechtělo. Neměla jsem chuť poslouchat muziku ani číst, a vyrazit si sama ven mi taky nepřipadalo zrovna jako velká zábava. Chyběla mi Renča a mrzelo mě, že přede mnou dala přednost Alici, i když šlo o jediné odpoledne. Natáhla jsem se na

válendu, založila ruce pod hlavu a pozorovala jsem prasklinu v omítce na stropě. Litovala jsem se tak dlouho, až jsem usnula.

Probudil mě tátův hlas: „Copak nám tu tak voní?“ Právě se vrátil z práce domů a jako obvykle nakukoval v kuchyni pod pokličky.

„Kde se zase Hanka courá? Nebude večerět?“

„Je u sebe v pokoji. Asi si chystá něco do školy. Neboj se, přijde za chvílku,“ uklidňovala ho mamka.

„Ty aby ses jí nezastala,“ zabručel.

Ani jeden z nich si nevšiml, že jsou dveře z kuchyně do mého pokoje pootevřené.

„Někdy si říkám, že by jí prospělo víc volnosti,“ slyšela jsem, jak si mamka starostlivě povzdychla.

„Podle tebe jí snad máme dovolit, aby si dělala, co chce?“ zvedl táta podrážděně hlas.

O mně beze mě. Zatímco před chvílí jsem byla líná vstát a dveře zavřít, teď už jsem záměrně zůstávala potichu a natahovala uši, aby mi z rozhovoru rodičů nic neuteklo.

„Prožívá teď těžké období,“ pokračovala mamka

a v jejím hlase byly znát obavy. „V posledním půlroce se úplně uzavřela do sebe. Už se mi nesvěřuje jako dřív.“

„To víš, puberta...“

Představovala jsem si, jak táta nad mými problémy mávl rukou a znovu se zabral do četby novin.

„Byla to pro ni hrozná rána, když ji na tu školu nepřijali. Pořád se z toho nemůže vzpamatovat,“ nedala se mamka tak snadno odbýt.

„Víš, že jsem byl proti tomu, aby si tu přihlášku podávala. Říkal jsem ti, že na šestileté gymnázium není dost zralá. Ale byla dost silná na to, aby si ho prosadila, tak teď už je zase jen na ní, jak se vyrovná s tím, že neuspěla.“ Taťkův hlas zněl nezúčastněně, jako když ve skutečnosti myslí na něco jiného, než o čem mluví.

„Bojím se, aby se teď na učení úplně nevykašlala,“ přemýšlela mamka dál nahlas.

„Musí sama přijít na to, že se nesmí vzdávat po prvním neúspěchu. Ale možná by jí prospělo, kdyby si našla i nějaké zájmy mimo školu.“

Táta dokázal dát tónem hlasu velmi jasně najevo, že téma považuje za ukončené.